

vejelse af Bank- og Sparekasseforholdene, og som særlig fik den Opgave at overveje det Forhold, her er Tale om, først maa afgive sin Betænkning, inden vi træffe en endelig Ordning. Men vi skulle da indrette vor Stempelovgivning saaledes, at vi ikke binde os til en bestemt Ordning, men staa fuldstændig frit, naar de givne Bevillinger udløbe den 31. Marts 1913, hvilket vi ikke vilde gøre, hvis Staten i Mellemtiden havde givet en Mængde Banker Stempelbegunstigelse for deres Sparekasseafdelinger.

Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) mente, at det var bedre at komme ind paa en forøget Ejendomsbeskatning end at vedtage det her foreslaaede Stempel for faste Ejendommens Omsætning. Ja, jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem har ganske Ret i, at en saadan ret betydelig Forøgelse af Ejendomsskylden vil blive følt som en Lettelse fremfor at betale omtrent det samme Omsætningsstempel, som man fra Arilds Tid har været vant til, og det er jo dog forholdsvis ikke nogen stor Forøgelse, her foreslaas. Forøvrigt har Spørgsmaalet om en Ejendomsbeskatning netop ogsaa været drøftet i Stempelovkommissionen, særlig med Hensyn til Ejendomme, der gaa over til „den døde Haand“, Aktieselskaber eller det offentlige. Det ærede Medlem undrede sig over, at det er foreslaaet, at der i saadanne Tilfælde skal svares dobbelt Stempel, men det er netop for at opveje den Omstændighed, at de blive mindre omsættelige ved Salg til det offentlige o. s. v. Disse Ejendomme unddrage sig den normale Omsætningshastighed, komme ikke til at svare Omsætningsskat til Staten i det normale Forhold. Derfor giver man dem dobbelt Omsætningsafgift, idet de gaa ind i dette mere stabile Forhold. Men man har, som sagt, i Kommissionen drøftet Spørgsmaalet om at gaa til en særlig Ejendomsbeskatning for de nævnte faste Ejendomme, men man opgav det igen. Jeg tror, at de Betæneligheder, der rejste sig, vilde blive endnu langt stærkere, hvis man skulde følge det ærede Medlems Tanke, at gaa til en generel Forhøjelse af Ejendomsskylden i Stedet for en Forhøjelse af Stempelskatten.

Det ærede Medlem mente, at Landstinget ikke vil faa Tid nok til at drøfte denne Sag. Jeg beklager meget, at Forslaget ikke har kunnet forelægges for det høje Ting før, men det er hverken Regeringens eller Folketingets Skyld. Stempelkommissionen fremskyndte sit Arbejde med

paaskønnelsesværdig Iver. Den mente selv, at den kunde have været færdig den 19. Februar i Aar, saa havde det lige været 50-Aarsdagen for Stempellogen. Jeg rettede en Henstilling til den om, om muligt, at fremskynde Arbejdet, for at vi kunde faa denne Lov, der betød en ikke ubetydelig Indtægtsforøgelse for Statskassen, frem allerede i Aar, og Kommissionen var saa elskværdig at efterkomme denne Opfordring og afsluttede sit Arbejde saa betids, at Betænkningen allerede kunde foreligge en Maaned, før det oprindeligt havde været Tanken. Ligeledes kan jeg sige, at man i Folketinget har behandlet Sagen meget hurtigt. Jeg haaber, at dette høje Ting nu vil føre Sagen til Ende, saa at vi kunne faa et Resultat i Aar. Der er allerede sagt af Konseilspræsidenten, at al den Tid, som dette høje Ting maatte ønske til Behandling af denne og de andre forelagte Love, selvfølgelig vil blive det indrømmet fra Regeringens Side.

Birch: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet for at omtale et enkelt Punkt i det foreliggende Stempelafgiftslovforslag, men det maa dog maaske være mig tilladt at indlede dette med nogle faa Bemærkninger.

Saa vel af den højtærede Finansminister som af de ærede forskellige Ordførere have vi hørt nu i, om jeg saa maa sige, bløde og blide Vendinger, at der trænges til en Revision af de bestaaende Love angaaende Stempelafgift og Tinglæsningsafgift, men jeg vil dog tillade mig at mene, at det kunde være berettiget og betimeligt i alt Fald samtidigt at konstatere, at det ikke saa meget er for Revisionens Skyld, at disse Lovforslag ere fremkomne, som det er for at tilvejebringe en forhøjet Indtægt for Statskassen. Jeg vil tillade mig at erindre om, at den højtærede Finansminister selv i sit Foredrag roste den nuværende Stempellov af 1861 som et for den Tid fortjenstfuldt Lovgivningsarbejde og som en særdeles brugbar Lov. Ja, det er netop den samme Opfattelse, jeg har, og vistnok mange med mig. Der er jo Tusinder af Mennesker omkring i Landet, der stadig maa bruge den nugældende Stempellov, og som finde, at den er overskuelig og klar og uden særlige Knuder. Naturligvis kommer der Fortolkningsspørgsmaal ved denne som ved alle andre Love, og de finde saa deres Afgørelse. Der er efterhaanden blevet en ganske anseelig Hær af Fortolkningsafgørelser, og hvis de kunde bringes ud af Verden ved den nye